

Nincs itt

Körülbelül tíz évvel ezelőtt abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy **néhány teológustársammal elmehettem Izraelbe**. Életre szóló élmény volt ugyanazokon a helyeken járni, mint Jézus, ugyanazokat a hegyeket látni, amiket ő is láthatott, ugyanazon a helyen állni, ahol ő is állhatott.

Annak ellenére, hogy **novemberben** voltunk ott, egy olyan élményben volt részünk, ami **sokkal inkább kapcsolódik húsvéhoz**. Ott vagy tehát Jeruzsálemben, ami most már egy világváros, hihetetlenül sok turista, mindenhol körülöttem több tucatnyi idegen nyelvet beszélnek, nagyon zsúfolt kis utcák a bazárnál, mindenki próbálja árulni a portékáját - ÉS akárhová nézel, mindenhol látni egy kis irányjelző táblát, amin a következő áll: *Church of the Holy Sepulchre* - ez azt jelenti: a Szent Sír Temploma. És tényleg, az a templom, vagy inkább **templomkomplexum**, a világ egyik leglátogatottabb helye. Az a templom, ahol a hagyomány szerint Jézust keresztre feszítették, és eltemették. Igen ám, de van egy kis gond, éspedig az, hogy senki sem tudja 100%-osan, hogy *pontosan hol* volt az Arimátiai József sírja. És majdnem minden keresztyén hagyomány, egyház épített magának egy bizonyos kegyhelyet, amiről azt mondják, hogy Jézust ott temették el. Van egy temploma az ortodox egyháznak, egy a kopt egyháznak, egy a szíriai egyháznak. És ezek mind-mind megtalálhatók abban a nagy Szent Sír Templomban. Van azonban egy sír, **jobban mondva egy kert**, amit biblia-kutatók nem is olyan rég fedeztek fel, amelynek legtöbb tulajdonsága megegyezik azokkal, amit a Biblia ír arról a helyről, ahova Jézust temették. Egy **kertről** van szó, mely valószínűleg egy **gazdag emberé** volt, van benne **egy sziklába vájt sír**, és közel van egy helyhez, ahol **nyilvános kivégzéseket** tartottak. ÉS véletlenül van a közelben egy nagy szikla is, amely félelmetesen hasonló egy emberi koponyához. És a koponyának így mondják arámul: **Galgata - Golgota**.

Ott álltunk tehát, teológusok, és sokan már **dörzsöltük a tenyerünket** és azt mondjuk: *Fiúk, ez lesz az! Egyszerűen nem lehet másképp! Biztos, hogy ez az a sír, ahol Jézus teste is fekiült!* És mindenki izgatottan várta azt a pillanatot, hogy belépjen abba a kis sziklába vájt sírba. De **nem volt sok látnivaló**. Egy kis kamrához hasonló helyiség, belevésve a sziklába, egy lapos kis emelvényvel, ahova a holttestet teheték, egy kis tér ahol a gyászolók, hozzátartozók állhattak. Ennyi. De ahogyan megfordultál, hogy kimenjél, ismét az ajtót láttad magad előtt, és az **ajtón egy egyszerű kis táblácskát**, amin 8 kis angol szó volt: *He is not here, for he is risen*. - Nincs itt, hanem feltámadott.

És egy évfolyamtársam viccelődve megjegyezte: *Na ez is jó vicc! Több száz kilométert repülsz, végigjárod a Szentföldet, csak azért, hogy ott legyél, ahol Jézus is volt, és épp az utazásod végén ezt olvasod: Nincs itt, mert feltámadott! Ennyi erővel otthon is maradtunk volna*. - De annak ellenére, hogy **viccnek szánta a kolléga**, nagyon **elgondolkodtatott** ez a megjegyzése. Mert emlékeztetett arra, hogy sosem csak a földi Jézust kell keresnünk, hanem a feltámadt Jézust. **Azt, akit nem találtunk meg abban a sziklásírban.**

Nincs itt, mert feltámadott! Olvastuk a kis táblán, és ugyanezek a szavak hangoztak el majdnem **2000 éve lehet hogy ugyanazon a helyen.** Ezeket a szavakat hallotta az a néhány asszony, akik szintén a földi Jézust keresték. Vagy legalábbis ami megmaradt belőle, élettelen testét, melyet a Golgotai keresztről vettek le. És ahogyan **meghallották ezt a néhány szót, elindított bennük valamit.** Egy folyamatot, ami teljesen megváltoztatta őket. **Keresztyénekké lettek.** Olyan emberekké lettek, **akik hittek abban, hogy Jézus, a mesterük meghalt, de fel is támadott.** Igen, testvéreim, ebben a történetben a legelső keresztyének születését találjuk magunk előtt. És azt hiszem **hasznos lehet nekünk, mai keresztyéneknek végigkísérni ezeket az asszonyokat ezen az útjukon.**

Vasárnap van. A szombat, a sabbát utáni nap, és végre nem érvényesek a szombatnapi törvények. Azt, amit drága mesterük holttestével már pénteken este meg kellett volna tenniük, de szabadott, most akarják megtenni. És vasárnap reggel korán **3 asszony, Mária, Jakab anyja, Magdalai Mária és Salomé drága olajokat és keneteket vásároltak,** hogy Jézus testét bebalzsamozzák. **El sem lehet képzelni,** hogy hány féle érzés kavarg bennük ebben a pillanatban. **Szomorúság, kétségbeesés, gyász, félelem,** vagy akár teljes tompa érzéstelenség. Lehet, hogy csupán azt a feladatot látták maguk előtt, amit el kell végezniük. Az utolsó dolog, amit Jézusért tehetnek. Csak nehezen tudjuk elképzelni. Amiben azonban biztos vagyok az az, hogy ez az elmúlt 3 nap kibírhatatlan lehetett számukra.

De miért megy ez a három asszony a Jézus sírjához? Hát, könnyen azt válaszolhatnánk: **megszokásból.** Egyszerűen en volt a hagyomány. A zsidók szokása szerint a holttestet be kellett balzsamozni. Testvéreim, biztosan mindannyian megtapasztaltuk valaha, hogy milyen az, amikor valamit csak megszokásból teszünk. **Temetésekkor rengeteg ilyen szokás van, mindenféle.** Miért van az például, hogy felénk az a szokás, hogy a **halottas háznál lefedjék a tükröket?** Megszokás. Miért van az például, hogy **Kínában az a szokás,** hogy színészeket béreljenek, akik sírnak temetéskor? Megszokás. Miért van az, hogy Urkben, Hollandiában a halottas háznál **minden sötétítőt behúznak?** Megszokás, tradíció. Nos, ugyanígy a Jézus holttestével kapcsolatban is: **a balzsamozás, ez volt az utolsó, amit meg kellett tenni.** Ezzel aztán a földi életet végleg le lehetett zárni.

És ez nagyon feltűnő ebben a történetben: az asszonyok mennek a sír felé, **és nem arról beszélnek egymással: Emlékeztek, mit mondott, amikor még élt? Emlékeztek, hogy milyen sokszor beszélt arról, hogy a prófécia beteljesedik, hogy meg kell halnia, és fel kell támadnia? Mi van akkor, hogyha mégis igaz, amit mondott?** - de nem erről beszélnek. Az egyetlen gondolat, ami most foglalkoztatja őket a következő: **Ó, vajon ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratától, hogy el tudjuk végezni azt, amiért jöttünk?** Az asszonyok egyetlen gondolatai a Jézus élettelen teste körül forogtak.

Ott állnak tehát. Három asszony, kik keresik a földi Jézust, mesterük holttestét. Egyesek csak a **hagyomány** miatt, mások **hálaérzetből,** de mindannyian **nehéz szívvel,** és ugyanazzal az egy gondolattal: *Kész, vége!*

És ami aztán történt, mind olyan gyorsan ment. **Az egyik csoda a másik után.** Először látják, hogy **nincs ott a nagy kő,** aztán látják, hogy **hiányzik Jézus teste,** és végül látnak egy **fehérbe öltözött ifjút,** aki ezt mondja nekik: *Ne féljeteK. A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek?* És azután ez a három hallotta azt a három szót, amiről biztos vagyok, hogy egész életükben visszhangzott a fülükben. Biztos vagyok, hogy életük végéjén is azt mondták: Sosem fogom elfelejteni, amikor az angyal ránk nézett és ezt mondta: *Nincsen itt, hanem feltámadott!* Mindig, amikor ezt a történetet olvasom, megdöbbsz az, **hogy milyen kevés idő leforgása alatt történik mindez az asszonyokkal.** Nem lehetett több egy-két percnél. És ez a néhány asszony ilyen rövid idő alatt hallotta meg azt a hírt, amely egész életüket megváltoztatta: *Nincsen itt. Feltámadott.* Ha az előbb azt mondtuk, hogy nehéz elképzelni, hogy milyen érzelmek kavargtak bennük, amikor a sírhoz mentek, **az biztosan elképzelhetetlen, hogy mit éreztek, amikor ezt a néhány szót hallották.**

Különben, ez nagyon érezhető abban is, **ahogyan a húsvéti történetről beszámolnak az evangéliumok.** Próbálják csak egyszer ki, a húsvéti történetet sorra elolvasni mindegyik evangéliumból. És igen, **sok eltérésre lehet** találni a leírásokban, de furcsa módon ez nagyon sok hihetőséget is ad a történetnek. Mert mindegyik **történetet szemtanúk beszámolója** szerint írták le. És ahogy olvasod a különböző beszámolókat, érezhető, hogy milyen érzelmi **hullámvasúton mentek át ezek az asszonyok,** és szinte hallod, hogy csak mesélnek és mesélnek, sorra kerülnek elő a részletek, mindegyik másképp élte meg, volt aki még mindig **nem tudta elhinni, és ijedten hallgatott,** volt aki **boldogan elhitte és legszívesebben a háztetőkről kiáltotta volna szét,** ismét másik a megilletődöttségtől csak sír és sír. De mindegyik szemtanú, akárhogy is élte meg, mind-mind ugyanazt a csodálatos hírt hirdeti: *Jézus él! Nincs a sírban! Feltámadott!*

Ebben a leírásban, **a Márk szerinti** evangéliumban mégsem teljesen így történik. Az asszonyok még nem szélednek szét, mindenkinek elújságolni a nagyszerű hírt. Sőt, elhallgatnak. Ezt olvassuk róluk: *Kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és döbbenet fogta el őket, és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek.* A történet szerint viszont **egyszerű ennek az oka.** Éspedig az, hogy keresték őt, **a földi Jézust, a Názáretit, de nem találták meg.** Nem volt ott. És a feltámadt Jézussal pedig még nem találkoztak, és e találkozás nélkül nem lehetett övék az az öröm, ami az örömhír elhívéséhez kell.

És ezen a ponton mi is fel kell tennünk magunknak a kérdést: **mi hogyan keressük Jézust? Hol keressük Jézust?** Csak egy bizonyos helyen, **például a templomban?** Csak bizonyos szokások miatt, például amiatt, hogy húsvétkor templomba szoktunk menni? Vagy csak egy **bizonyos érzésben** keressük Jézust? Vagy csupán **bizonyos cselekedetekben,** kötelességekben? Mert hogyha ezt tesszük, és Jézust **még most húsvétkor is csak a földi dolgokban,** földi helyekben, emberek között keressük, mi is ezt fogjuk hallani: *Nincsen itt.* És nem is lehet, mert Jézus feltámadt és így nincsen hozzákötve egy bizonyos helyhez, hagyományhoz, valláshoz, emberi kötelességekhez vagy érzésekhez. *Nincs itt! Feltámadott!*

De testvéreim, tudjátok mi a csodálatos ebben a kijelentésben? Amikor az ifjú, a mennyei követ ezt mondta: *Nincs itt, feltámadott!* - akkor ezt nem egy fenyegető mutatóujjal mondja. Nem azt mondja, hogy: *Hogy merészelitek itt keresni, földi dolgokban? Nem tudjátok, hogy nincs itt? Hogy feltámadt!* - **ezek a szavak nem elmarasztalóan hangzanak, hanem megnyugtatóan.** Hiszen ez is áll előtte: *Ne féljete! Nincs itt, hanem feltámadott.* És ennek olyan nagy vigasztaló ereje van. **Nem hibáztatja az angyal ezeket az asszonyokat, és minket sem azért, hogy Jézus sokszor nem a megfelelő helyen keressük, hanem feloldoz minket annak a súlya alól, hogy Jézust a magunk erejéből keressük meg.** Feloldoz ez a néhány szó minket az alól, hogy Jézust ott keressük, ahol nincs, éspedig a földi, mulandó dolgokban, a halálban, hanem engedi, hogy ott keressük, **ahol hagyja magát megtalálni, éspedig az örökkévalóságban, és életben.**

És ezt Magdalai Mária saját maga megtapasztalhatta. Azt olvastuk: *A hét első napján, miután feltámadt, először a magdalai Máriának jelent meg).* És így lett Magdalai Mária az első keresztyén. **Mert mit jelent keresztyénnek lenni? Azt jelenti, hinni a feltámadt Jézus Krisztusban.** És a húsvéti történet szerint nem elég Jézust keresni (főleg nem földi, mulandó dolgokban), nem elég a feltámadásának hírért hallani, mert ezt az asszonyokat még mindig nem vezette a hitre. Az, ami **igazán átütő erejű volt Magdalai Mária számára,** az a feltámadt Jézussal való találkozás volt. És ez érte el azt, hogy Mária ezt a hihetetlenül boldog hír, az Evangéliumot nem tartotta meg magának, hanem mindenkinek hirdette.

Ez az, **amit nekünk is kérnünk lehet, kérnünk kell Istentől.** Igazi **találkozást a feltámadt Jézus Krisztussal.** Igen ám, de sokaknak ez olyan nehéznek tűnik, főleg most, hogy tudjuk, hogy önmagunktól ezt nem érhetjük el. Tudjuk, hogy Jézust nem találhatjuk meg, hogyha **csupán emberi utakon keressük, mert ezek mind csak a sírhoz, a halálhoz vezetnek.** És a sírnál csak ezt fogjuk hallani: *Nincsen itt!*

De figyeljük csak, milyen szavakkal bíztat minket Pál apostol: Kolossé 1: 27 *Ennek a szolgájává lettem a szerint a megbízatás szerint, amelyet Isten nekem a ti javatokra adott, hogy teljesen feltárjam előttetek Isten igéjét, azt a titkot, amely örök idők és nemzedékek óta rejtve volt, de amely most kijelentetett az ő szentjeinek, akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag e titok dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van.* Ezt Pál saját maga is megtapasztalta...akkor, amikor Jézus neki nem csupán a Damaszkuszra vezető úton jelent, meg, hanem Damaszkuszban Ananiással is találkozott...és ebben a két hívő közötti találkozásban ismét megtapasztalta: Jézus valóban él. Hiszen mindketten találkoztunk vele. És aztán azt olvassuk: mintha pikkelyek hulltak volna le a szeméről... hitre jutott.

Testvéreim: **nincsen itt? Nincsen itt Jézus?** Én azt mondanám: De igen, itt van! Mert nézzen csak mindenki körül. Nézzen mindenki arra, aki mellette ül, akikkel együtt vagyunk ebben a templomban, **és ugyanarra a Jézusra gondolunk**, ugyanannak a Jézusnak énekeljük a dicséretünket, aki NINCS a sírban, de MÉGIS megígérte a következőt: ahol ketten vagy hárman vannak az én nevemben, ott vagyok én is közöttük. Ketten vagy hárman az ő nevében. Ott van Ő. Ahol ketten vagy hárman az Ő nevében hisznek, ott van Ő is. Ahol ketten vagy hárman az Ő nevében szeretnek, ott van Ő is. Ahol ketten vagy hárman megtapasztalják, hogy a sír, a halál nem a vég, ott van Ő. Igen, ITT VAN Ő! Nem a sírban, hanem itt. Ezt tapasztaljuk meg idén húsvétkor, hogy Jézus megnyitotta az utat Istenhez és egymáshoz. Kedves testvéreim, így tekintünk Jézusra és egymásra, és mondjuk egymásnak: *Ne féljete! Feltámadott! Itt van!* AMEN

Mennyei Édesatyánk, köszönjük neked a legnagyobb nekünk küldött ajándékot, Jézus Krisztust. Ez az a nap, amelyen az Ő végső győzelmét ünnepeljük. Ez az a nap, amelyben megmutatta, hogy a pokol kapui nem állnak ellen a végtelen szeretetednek. Köszönjük Neked ezt, Édesatyánk.

Köszönjük, hogy jövőt adsz nekünk. Úgy, mint az asszonyokat reggel a sírnál, minket is oly sokszor fogságában tart a múlt, a kilátástalanság, a jövőtlenség. Urunk, a Te szereteted nélkül a mi életünk végén csupán egy nagy kő, a halál van. És ez a kő választ el minket Tőled. Ez a kő, amiről ezt mondjuk: Vajon, ki hengeríti el ezt a nagy követ? Bizonyára senki, rajtad kívül.

Istenünk, áldott vagy azért, hogy húsvétkor ennyi csoda történt: a kő nem volt ott, a holttest nem volt ott, de ott volt egy hírnök, aki a legszebb üzenettel vigasztalta a kesergőket: *Nincs itt, hanem feltámadott!*

Istenünk, köszönjük, hogy minket mind részesíteni akarsz ebben a csodában. Azt szeretnéd, hogy ez ne csak egy hír legyen, hanem egy olyan hír, amely tényleg készsé tesz a Veled és az egymással való közösségre.

Arra kérünk, segíts minket, hogy ténylegesen Krisztus testévé válhassunk. És ezt főleg az egymással való kapcsolatunkban. Add, hogy tudjuk, érezzük, hogy felelősséggel tartozunk egymásnak a Te színed előtt.

Arra kérünk Istenünk, tedd eggyé egyházadat hitben, reményben és főleg szeretetben, hogy ma, és minden nap bízhatunk feltámadt Fiad ígérésében: *Íme, és veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!* Add, hogy ebből a hitből élhessünk boldog életet. Krisztus érdeméért. AMEN